

være et indirekte Ansvar, jeg har, ikke noget direkte. De to Regeringspartier havde Flertallet og havde Magt til at afslutte Sagen, og jeg gentager: fra Mindretallets Side er der ikke lagt nogen Hindring i Vejen for, at Forhandlingerne kunde være afsluttet inden Jul. Vi har derfor ikke noget Ansvar for Forsinkelsen af dette Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kragh): Det er muligt, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem med Hensyn til de Gennemsnitstal, jeg anførte, 23—24 Kr. pr. Dag, som Udgift for Patienter paa de militære Sygehuse. Det er muligt, det ærede Medlem har fremført disse Tal i den Forbindelse, han nu nævnte, nemlig i Forbindelse med Sygeafdelingen i De gamles By i København. Ved første Behandling har jeg angivet disse Gennemsnitstal pr. Patient pr. Dag, og det nytter ikke, at det ærede Medlem paastaar, at de ikke er rigtige. Thi de er rigtige, hvad det ærede Medlem vil kunne overbevise sig om gennem den Magistratsafdeling, dette sorterer under. Naar det ærede Medlem nu siger, at han vil fastholde, at paa de militære Sygehuse koster det pr. Patient pr. Dag 15—20 Kr., saa siger jeg, det er ganske stridende mod de Oplysninger, som er tilgaaet mig fra Krigsministeriet, hvor man efter en foreløbig Opgørelse mener at kunne fastslaa, at disse Udgifter ligger — naturligvis forskelligt paa de forskellige Sygehuse, men i alt Fald fra 5—6 Kr. op til 11 Kr. pr. Dag.

Det ærede Medlem siger nu, at da Kommissionen, som er nedsat af de to Ministerier, i Juli udsendte sin Skrivelse til Kommunerne, altsaa flere Maaneder, før Sagen blev forelagt til Behandling i Rigsdagen, maatte Kommissionen jo paa det Tidspunkt have ment, at disse Forhandlinger med Kommunerne meget vel kunde føres med Udbytte, før Loven gennemførtes. Dertil skal jeg sige, at de Forhandlinger, som har været ført mellem Kommissionen og de forskellige Kommuner; jo har været af rent forberedende Art. Skrivelsen udsendtes i Juli for muligt at faa Rede paa, hvilke Kommuner der kunde ønske at faa Garnison. Derpaa fulgte Forhandlinger, som sagt af rent forberedende Art, men disse kan ikke tilendbringes og Kommunerne ikke endeligt tage Stilling til hele Spørgsmaalet, før man har i alt Fald nogenlunde Klarhed over, hvorledes Vilkaarene vil blive. En saadan Klarhed kan jeg vel gaa ud fra vil være tilvejebragt, naar denne anden Behandling

af Lovforslaget er afsluttet, og det er da ogsaa Meningen at foranledige, at Forhandlingerne snarest genoptages. Men jeg vil hævde, at med Udsigt til endeligt Resultat kunde de ikke fortsættes før efter, at denne Klarhed var fremskaffet.

Naar det ærede Medlem gentager, at det er ikke Socialdemokratiets Skyld, at Forhandlingerne i Udvalget er blevet forsinket, det er i det hele taget ikke Mindretallets Skyld, vil jeg dertil sige: Ja, det beror vel paa, hvor dybt man søger at trænge ned i Problemet, thi det, som har forsinket Forhandlingerne, var de af det ærede Medlem stillede Ændringsforslag. Havde det ærede Medlem erklæret sig rede til at nøjes med, hvad der paa dette Punkt var opnaaeligt, tvivler jeg ikke om, at vi kunde være kommet igennem paa et tidligere Tidspunkt. Det ærede Medlem siger, at naar de Konserverative har stillet sig, som han paastaar, de har, er det af Frygt for Vælgerne. Her kommer vi netop til et Ord, som det er rigtigt at fæste sig ved i denne Forbindelse. Thi hvad er det, det ærede Medlem er ude om i denne Forbindelse? Hvorfor skulde det ærede Medlem have stillet sine Forslag, som han meget vel vidste, han ikke kunde faa gennemført? Ja, det ærede Medlem har selv nævnt Ordet, og det er derfor naturligt for mig at gentage det. Det ærede Medlem haabede derigennem at kunne faa i sit Net maaske nogle af de Vælgere, som ellers naturligt hørte hjemme andre Steder. Jeg misunder ikke det ærede Medlem denne Bestræbelse, navnlig heller ikke dens Resultat, thi jeg tvivler slet ikke om, at denne Taktik vil være saa gennemsigtig, at dette Fiskedræt ikke vil friste til Gentagelse.

H. P. Hansen: Naar jeg har ment, at Kommissionen kunde forhandle til Trods for, at Lovforslaget ikke var vedtaget, tænkte jeg navnlig paa de gamle Garnisonsbyer, som jo fik denne Meddelelse for 8 Maaneder siden. Jeg gentager — det synes vanskeligt for den højtærede Indenrigsminister at faa fat i det —, at man jo kunde forhandle om Sygehusene, selv om dette Lovforslag ikke var vedtaget; og jeg mener, at det vilde have haft stor Betydning. Men jeg forstaar godt, hvorfor det ikke blev gjort. Dette Ministerium er jo stærkt — det har jeg nævnt før —, men overfor de militære Autoriteter mangler det Handlekraft. Jeg tror ikke, det lykkes at gennemføre den Bestemmelse, som den